

Презъ туй време зашумѣли листата на ябълката. Царскитѣ дъщери погледнали нагоре и видѣли едно малко човѣче да се люлѣ на тънко клонче.

— Какво правишъ тука, човѣче? — попитала най-голѣмата царска дъщеря.

— Ямъ ябълки, царкиньо.

— Не се ли боишъ, че ще потънешъ въ земята?

— Както виждате, не съмъ потъналъ още.

Тогава малката дъщеря рекла на сестритѣ си:

— Азъ нали ви казахъ, че само ни плашатъ. Ето това човѣче яде златни ябълки и нищо не му става.

Човѣчето откъснало три ябълки, хвърлило ги на девойкитѣ и рекло:

— На, хапнете си и вие! Колкото сте хубави, по-хубави ще станете.

Полѣгали се девойкитѣ. Хапнали отъ ябълкитѣ. Но изведнажъ потънали въ земята.

Дошло време за обѣдъ. Царкинитѣ не се върнали въ двореца. Царьтъ пратилъ да ги повикатъ. Подирили ги въ царската градина — нѣмало ги. Навсѣкжде ги търсили — не ги намѣрили. Самъ царьтъ питалъ, разпитвалъ, ала никой незнаелъ кжде сж дъщеритѣ му.

И тръгнали царски хора,

разгласили по цѣлото царство:

— Който юнакъ намѣри царскитѣ дъщери, ще се ожени за която иска отъ тѣхъ. И ще получи половина царство на града.

Много момци тръгнали да ги търсятъ, ала никой не ги намѣрилъ.

Сдружили се трима юнаци. Тримата да търсятъ царскитѣ дъщери, та дано ги намѣрятъ.

Вървѣли, търсили, вървѣли търсили — стигнали гѣста гора. Срѣдъ гората видѣли хубавъ дворецъ. Влѣзли вжтре. Въ най-хубавата стая имало трапеза, на която били сложени богати гостби. Но въ цѣлия дворецъ нѣмало жива душа.

Чакали до обѣдъ. Никой не дошелъ. Тогава най-голѣмиятъ юнакъ рекълъ:

— Я да седнемъ да се наобѣдваме!

Най-младиятъ отговорилъ:

— Не бива да ядемъ отъ чужда трапеза. За други хора сж готвени гостбитѣ. Ако ги изадемъ, тия хора гладни ще останатъ.

— Да сж дошли навреме, та да сж яли, — рекълъ вториятъ юнакъ. — Я седнете, да ядемъ! Като дойдатъ гладницитѣ, ако не може съ добро, съ сила ще се разберемъ! Затова сме юнаци.